

Arrest

nr. 59 129 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan. U bent homoseksueel. Wegens uw geaardheid kreeg u tijdens uw legerdienst te maken met ernstige pesterijen door uw mederecruten. Hierdoor leed u aan psychische problemen waarvoor u enige tijd opgenomen werd in een psychiatrisch ziekenhuis. U werd toen vrijgesteld van uw dienstplicht. Ongeveer tien jaar geleden bent u in Jerevan gaan wonen waar u als kapper in verschillende kapsalons werkte. U had aanvankelijk meerdere relaties met meisjes, maar u beseftte dat u zich meer tot jongens aangetrokken voelde. Ongeveer vier jaar geleden had u voor het eerst een relatie met een jongen. Na het beëindigen van deze relatie leerde u A. M. kennen die in hetzelfde kapsalon werkte als u.

Julie begonnen een relatie en A. kwam bij u wonen. Via geruchten kwam u echter te weten dat A. u bedroog met twee lijfwachten, T. en A. genaamd. Op een avond bezocht u samen met een kennis een bar. Toen u daar buitenkwam, werd u door deze twee mannen opgewacht. Aangezien homoseksualiteit niet aanvaard wordt binnen de Armeense samenleving, bracht het feit dat u op de hoogte was van hun geaardheid hun reputatie in gevaar. Ze bedreigden u en sloegen u ook. Een andere keer slaagde A. erin om uw appartement binnen te dringen en u daar in elkaar te slaan. Op een avond begin mei 2010 belden twee onbekende mannen bij u aan. Ze zeiden u dat uw moeder ernstig ziek was en dat u onmiddellijk met hen mee moest gaan. Buiten zag u T. en A. in een wagen zitten. U werd gedwongen in de wagen te stappen. Ze reden met u naar het kerkhof van Avan. Daar schoten ze uw hond dood. Ze dreigden ermee om de kinderen van uw broer ook te vermoorden. Van een medewerker van het parket vernam u dat T. en A. zo machtig waren dat het geen zin had om tegen hen klacht in te dienen. U veranderde nog enkele keren van verblijfplaats in Jerevan, maar deze mannen vonden u telkens terug en bleven u bedreigen. U besloot het land te verlaten. Op 9 mei 2010 vertrok u met het vliegtuig vanuit Jerevan naar Moskou. Daar verbleef u enige tijd bij uw oom G. Op 16 juli 2010 vertrok u met de wagen vanuit Moskou naar België. U kwam in België aan op 20 juli 2010 en vroeg op dezelfde dag asiel aan. A. heeft u na uw aankomst in België nog een keer bedreigd via de telefoon. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw militair boekje, uw geboorteakte, uw diploma's, uw getuigschrift van kapper, een attest van het leger, en een artikel uit een Armeens tijdschrift."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming gelezen in samenhang met artikel 2, e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering, van de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht, en de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder verwijt de verzoekende partij het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout.

2.2. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van de rechten van verdediging. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.3.1. De verzoekende partij stelt dat het Commissariaat-generaal de bestreden beslissing nam zonder een afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing van de vrees voor vervolging van de verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door twee lijfwachten, T. en A. genaamd. Uw partner, A., met wie u reeds drie jaar een relatie had, bedroog u met deze mannen. Toen u dit te weten kwam, werd u door hen bedreigd en enkele keren ook geslagen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u enkele onaannemelijk vage en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot uw beweerde vervolgingsfeiten waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt.

Zo bleek u er nogal moeite mee te hebben om uw problemen met T. en A. precies te situeren in de tijd. U verklaarde dat u door deze twee mannen een keer werd meegenomen naar een kerkhof waar ze uw hond voor uw ogen doodschoten en u bedreigden. Toen u gevraagd werd wanneer dit incident plaatsvond, dacht u slechts dat het begin mei 2010 was. U beweerde dat u eerder nog twee keer geslagen werd door deze personen, namelijk de eerste keer nadat u een bar verliet en de tweede keer bij u thuis. Ook wat betreft deze incidenten kon u echter niet preciseren wanneer ze plaatsvonden. U stelde het niet meer te weten, enkel dat het niet lang voordien gebeurde. U vermoedde dat het in maart of eind april was, maar daar was u niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 6). Gezien de ernst van de aangehaalde feiten en gezien ze blijkbaar binnen een korte tijdspanne vóór uw vertrek uit het land op 9 mei 2010 plaatsvonden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch in staat bent om deze gebeurtenissen beter in de tijd te situeren.

U stelde voorts dat u één keer zelf naar de politie gegaan bent. Toen de interviewer u vroeg wanneer u dan wel naar de politie gegaan bent, verklaarde u aanvankelijk dat u zich dat niet meer herinnerde. U beweerde vervolgens dat het na het incident was. De interviewer vroeg u vervolgens om welk incident het ging aangezien u toch drie incidenten vermeld had. U verklaarde echter opnieuw het niet meer te weten. Nadat u even had nagedacht, stelde u dat u niet naar de politie gegaan bent in verband met het incident bij u thuis toen A. daar was binnengedrongen en u geslagen had. Toen de interviewer u daarop vroeg of uw klacht bij de politie dan wel te maken had met uw problemen met T. en A., wijzigde u echter uw verklaringen en beweerde u opeens in strijd met uw eerdere verklaringen dat u wel naar de politie gegaan bent nadat u door A. thuis geslagen was. U legde zelfs uit dat u bij de politie niet durfde vermelden dat het A. was die u geslagen had, maar dat u gewoon gezegd hebt dat enkele personen uw woning waren binnengedrongen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 8-9). Dergelijke vage en incoherente verklaringen zijn echter niet aannemelijk te noemen.

Verder kan worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kon voorleggen. Bovendien hebt u ook onvoldoende pogingen ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande de identiteit van uw vervolgers. U verklaarde dat uw vervolgers hoge functies bekleedden en u bijgevolg niets tegen hen kon ondernemen. U stelde dat T. het hoofd was van de lijfwachten van de president. A. was verantwoordelijk voor de veiligheid van een parlamentslid. Toen u echter gevraagd werd naar de volledige namen van uw vervolgers, kon u hier merkwaardig genoeg geen antwoord op geven. Met betrekking tot A. kon u niet zeggen bij welk parlamentslid hij in dienst was, enkel dat zijn voornaam R. was en hij afkomstig was uit Akhelkalak (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal,

d.d. 08/10/2010, p. 8-9). Aangezien u drie keer werd aangevallen door deze twee mannen en u ook met meerdere personen over hen gesproken hebt, onder meer met een medewerker van het parket (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 6-9), is het niet aannemelijk dat u niet meer informatie kan verschaffen aangaande uw vervolgers. Meer nog, u verklaarde zelfs dat u het eigenlijk niet nodig vond om meer informatie over uw vervolgers te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 17-18). Dergelijke verklaringen wijzen echter op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw reis naar België.

Immers, wat het traject van uw reis betreft, wist u vrijwel niets, hetgeen niet geloofwaardig genoemd kan worden. U verklaarde dat u vanuit Moskou met een personenwagen naar België gereden bent. U kon echter niet zeggen langs welke landen of plaatsen u gereden bent. U wist evenmin via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U beweerde niet eens meer te weten of de wagen onderweg ergens gestopt is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 4-5). Uw uitleg voor uw opmerkelijk gebrek aan kennis aangaande het traject van uw reis, namelijk dat u onderweg veel geslapen hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 5), is niet overtuigend. Te meer daar de hele reis toch ongeveer vier dagen geduurd heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 5).

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u bij uw vertrek uit Moskou uw Armeens paspoort aan de smokkelaars gegeven hebt die voor u de nodige reisdocumenten zouden regelen. U wist echter niet om welke documenten het ging. Bij uw binnenkomst in de Europese Unie gebeurde er geen individuele identiteitscontrole. Enkel de smokkelaars zijn uit de wagen gestapt om documenten te tonen. Zelf bleef u gewoon in de wagen zitten. U beweerde dat er ook geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaars wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 3-5). Dergelijke verklaringen aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie zijn echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop niet voorbereid zou zijn door smokkelaars en kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens ervan op de hoogte zou zijn welke reisdocumenten voor u gebruikt werden. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hierdoor is uw verklaring dat u uw Armeens paspoort, toch uw belangrijkste identiteitsdocument, bij de smokkelaars hebt achtergelaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/10/2010, p. 3-4), weinig aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte, uw militair boekje, uw diploma's, en uw getuigschrift van kapper bevatten louter persoonsgegevens alsook gegevens betreffende uw studies en beroepsopleiding die hier niet in twijfel worden getrokken. Het attest van het leger stelt enkel dat u bepaalde psychische problemen had waardoor u vrijgesteld werd van uw dienstplicht, maar kan uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Het artikel uit een Armeens tijdschrift bevestigt uw professionele bezigheden als kapper in Armenië, maar bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing in essentie werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, omdat hij enkele onaannemelijk vage en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn beweerde vervolgingsfeiten -zo bleek verzoeker

er nogal moeite mee te hebben om zijn problemen met T. en A. precies te situeren in de tijd - omdat hij vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn aangifte bij de politie, geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en onvoldoende pogingen zou hebben ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande de identiteit van zijn vervolgers. Ten slotte blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn reis naar België. Deze pertinente motieven zijn gesteund op de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het gehoor en de door hem bijgebrachte stukken en werden, voor zover als nodig, getoetst aan de informatie die de verwerende partij ter beschikking stond. De asielaanvraag van verzoeker werd op een individuele wijze heeft beoordeeld en de beslissing werd genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) is derhalve niet aangetoond.

Verzoeker weerlegt deze motieven niet *in concreto*, doch stelt in het algemeen dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog ernstige misbruiken bestaan. Hij gaat hierbij echter niet verder dan blote beweringen die geenszins van aard zijn om de motieven in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker stelt homoseksueel te zijn en zich zeer onzeker te voelen en doet gelden dat hij omwille van de gevoeligheid van het dossier had gevraagd geen Armeense tolk te hebben. Aangezien dit niet werd geëerbiedigd voelde hij zich zwaar geremd en kon hij niet alles vertellen wat hij wou. Hij verwijst naar een attest van Tels Quels.

Bij het invullen van de vragenlijst heeft verzoeker aangegeven een vrouwelijke tolk en medewerker te verkiezen omdat hij dan zijn verhaal makkelijker zou durven te vertellen (vragenlijst, administratief dossier stuk 11, vraag 7). Er werden op dat ogenblik geen reserves gemaakt ten aanzien van de nationaliteit van de tolk. In een faxbericht van de raadsman van verzoeker van 29 september 2010 kan het volgende worden gelezen :

« Nu is het zo dat bij de DVZ er de keuze van een Armeense tolk werd gedaan. Cliënt is uiterst bang van zijn Armeense landgenoten. (...) Het is mogelijk dat cliënt helemaal gaat dichtklappen als hij zou merken dat de tolk Armeens is. Ik heb hem de raad gegeven zijn problemen op voorhand al schriftelijk te willen vastleggen, zodat als hij zich geen houding weet te geven hij U dit kan mededelen. (...) Ik dank U in de mate van het mogelijke hiermee rekening te willen houden ».

Dit faxbericht kan bezwaarlijk worden beschouwd als een formeel verzoek van welke aard ook. Deze vaststelling wordt nog versterkt wanneer na lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, niettegenstaande hem uitdrukkelijk de gelegenheid werd geboden, geen problemen met de tolk heeft gesignaleerd (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 4, p 1). Bovendien blijkt uit datzelfde verslag helemaal niet dat verzoeker enige reserve zou hebben gehad bij het vertellen van zijn asielrelaas of een probleem te hebben gehad met de tolk, hetgeen wordt bevestigd door zijn raadman wanneer die bij het einde van het gehoor verklaarde tevreden te zijn over het interview, en dat zijn cliënt alles had verteld (p 19). In het verzoekschrift het omgekeerde te stellen is dan ook niet ernstig te noemen, en in ieder geval zonder grondslag. Het komt overigens verzoeker toe om middels zijn huidige verzoekschrift aannemelijk te maken dat datgene wat hij niet zou hebben verteld uit schroom een weerslag zou hebben gehad op de bestreden beslissing. Verzoeker blijft ook hier in gebreke.

Wat het attest van Tels Quels betreft, dient erop te worden gewezen dat, niettegenstaande het attest reeds op 15 oktober 2010 werd opgesteld, de verwerende partij dit attest pas op 27 oktober 2010, en dus na de bestreden beslissing heeft ontvangen en er dus geen rekening mee kon houden. Het attest is voor het overige niet van die aard om de motivering in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, concreet te weerleggen. Het stelt immers louter dat verzoeker zich op 4 oktober 2010 zou hebben aangemeld bij de organisatie en dat hij verder nog niet de gelegenheid heeft gehad om deel te nemen aan de activiteiten van de groep "Oasis". Voor zover verzoeker overigens nog verwijst naar *« duidelijk recente mensenrechtenrapporten »*, is het onduidelijk over welke rapporten het gaat, gelet op het feit dat ze niet werden bijgevoegd.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn asielrelaas geloofwaardig is. Het gegeven dat niet wordt betwist dat hij homoseksueel is doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet aannemelijk is gemaakt dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft.

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, en de stelling van verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich er in volle rechtsmacht van moet vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. Verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Daargelaten de vaststelling dat deze norm is omgezet in intern recht, waardoor hij niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, moet worden vastgesteld dat hij betrekking heeft op het geval van ernstige schade in het geval van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In eerste instantie valt niet in te zien, en legt verzoeker ook niet uit, hoe de specifieke bewijslast met betrekking tot deze hypothese zou kunnen worden betrokken op zijn individueel asielrelaas gegrond op zijn seksuele geaardheid waarbij hij zich op geen enkel moment -ook niet in verzoekschrift- heeft beroepen op het feit dat er zich in Armenië een situatie van willekeurig geweld zou voordoen in de voormelde zin. De Raad ontwaart ook geen aanwijzingen dat een dergelijke situatie zich thans in Armenië voordoet. Het middel afgeleid uit de schending van de voormelde norm kan alleen al om die reden niet dienstig worden aangevoerd.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op grond van de pertinente en op de stukken van het administratief dossier gestoelde motieven genoegzaam heeft kunnen oordelen dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS